

ÚVODNÍK

Moji milovaní bratři a sestry v Kristu.

V nedávném vydání Děničku jsem vám posílal pozdrav ze zahraničí (velkomoravská kaple svaté Markéty v Kopčanech na Slovensku, která se nachází těsně za československou státní hranicí). V tomto čísle našeho Děničku to bude pro změnu pohlednice ze západočeského pohraničí. Zdravím Vás všechny z prostor starobylého premonstrátského kláštera Teplá, nacházející se v blízkosti Mariánských Lázní. Jsem zde na velice krátké dovolené, takže řádky ťukané na klávesnici mého obstarožního cestovního PC určitě nebudou rychlejší než já. Píšu vám ze setkání českých a německých kněží, pořádaným jednak plzeňským biskupstvím, jednak lidmi z německé Ackermanovi obce (Ackermannsgemeinde). Mezi mnoha jinými je zde se mnou i otec Milan Palkovič – mám od něj vyřídít pozdrav. Je úterní večer, sedím na nádvoří tepelského kláštera, dívám se do dálky a vzpomínám...

Naší cestě předcházela obvykle neobvyklá příprava. Po velkolepé neděli 23. 6. 2019 přišlo obyčejné všední pondělí – den, kdy jsem se měl připravovat na cestu. Nicméně na balení přišlo až v samotném závěru dne.

Totíž 24. 6. je svátek patrona naší farnosti – svatého Jana Křtitele. Nešlo to neoslat - proto jsem pozval děti z náboženství i s jejich rodinami. Nejdřív byla adorace, potom mše svatá s dětmi.

Při bohoslužbě jsem v kázání dětem vysvětloval, co znamená věta z Lukášova evangelia – chlapec rostl a jeho duch sílil. (Viz Lk 1,80). Svatý Lukáš jako lékař určitě rozuměl této větě a duch svatý nám skrze příklad našeho farního patrona svatého Jana Křtitele dává výzvu k duchovnímu posilování. Kromě tělesných schopností je potřeba posilovat naše duchovní mohutnosti. Tyto jsou krásně pojmenované jako ctnosti a neznámější z nich jsou tyto: **víra, naděje, láska, moudrost, mírnost, spravedlnost a statečnost**. Pouze dodávám, že podobně jako ve sportu, je třeba k jejich rozvoji pravidelné cvičení a časté používání. Životopisy našich světců nám v praxi ukazují, že cesta síly ducha vede k objevení toho, že můj život může být pro druhé jedinečným darem. Jako námět jsem pro čas letních prázdnin doporučil dobrodružný příběh pod názvem **Pí a jeho život** (orig. Life of Pi, česky nakladatelství Argo, 2004, překlad Lucie a Martin Mikolajkovi) je druhý román kanadského spisovatele Yanna Martela. Kniha poprvé vyšla v září 2001 a následujícího roku získala prestižní britskou literární cenu Booker Prize. Hlavní hrdina **Piscine Molitor Patel**, indický chlapec z Pondicherry (Puduččeri), od raného věku přemýšlí o duchovních a náboženských otázkách a po ztroskotání lodi přežívá 227 dní na záchraném člunu v Tichém oceánu.

Po bohoslužbě následovala zahradní slavnost spojená s ukončením školního roku. Pekly se špekáčky, zpívaly se písničky, povídalo se a skotačilo. Naše Hospůdka měla mimořádně otevřeno, takže tatínci si mohli dát s chutí točené pivo. Dokonce i vysvědčení děti dostaly; a k němu neodmyslitelně patří knížka na prázdniny. Měl jsem radost z jejich radosti a vůbec mi nevadilo, že poslední hosté odešli až okolo 22:00. Potom jsem se rychle sbalil a připravil lože pro otce Milana, abychom brzo ráno vyrazili na cestu do pohraničí. Nakonec jsme šli spát o půlnoci s příjemným očekáváním pohodlí žlutého vlaku, kde se můžeme dostat. A s jistotou, že za dvě hodiny zazní na uvítání do nového dne něžná melodie z mého mnoha funkcemi vybaveného mobilu zn. Huawei.

Nicméně probuzení bylo naprosto jiné oproti plánu a očekávání – v důsledku našeho zaspání mi poprvé v životě ujel vlak (pro vysvětlenou - vlakem jezdím velice zřídka)

Z nepříjemné situace nás zachránil náš národní dopravce a tak děkuji naší modré armádě za překvapující snadnost a pohodlnost, s jakou jsme dosáhli našeho cíle – do Plzně.

Plzeň (v němčině a dalších jazycích Pilsen) je statutární město na západě Čech a metropole Plzeňského kraje. Leží na soutoku řek Mže, Radbuza, Úhlava a Úslava, z nichž vzniká řeka Berounka. Žije zde přibližně 172 tisíc obyvatel a je tak čtvrtým největším městem v České republice.

Poprvé v životě jsem byl v západočeské metropoli (jinak nejméně stokrát jsem Plzni pouze projížděl tam a pak nazpět při cestách na západ). První člověk, který tam na nás čekal, byl můj spolužák z pomocné školy - otec Marek Sklenář. Pro vysvětlení - pomocná škola byla za minulého režimu určená pro žáky, kteří často ve škole propadali. V jistém přeneseném významu je naše současná skupina výcviku psychoterapie určena pro lidi, kteří mají pocit, že příliš často propadají ve škole života. Můj spolužák Marek je ředitel saleziánské komunity v Plzni Lobzích na konečné trolejbusu č 15. Po vystoupení nás pohostil (poprvé v životě kvůli nám vařil skutečnou tureckou kávu) a potom nás provedl vnitřními prostory střediska mládeže se dvěma názvy: **1./ Balón** (otevřený klub pro děti od 8 do 15 let). **2./Vzduchodol'** (nizkoprahové zařízení pro děti a mládež ve věku 13 až 22 let včetně streetworku) a barvitě nám vylíčil mnoha svoje dobrodružství spojené se záchranou nesmrtelných duší... Velice povzbuzeni tímto setkáním jsme nasedli na autobus číslo 30, kvůli tomu, že dalším místem našeho putování měla být známá plzeňská meditační zahrada. Pro vysvětlení jen krátce o jejím vzniku - voják a politický vězeň Lubomír Hruška po propuštění z komunistického kriminálu zasvětil zbytek života tomuto pozeňnanému místu. Právě zde se jeho zážitky utrpení a ponížení postupně přetavili skrze několik dekád trvajících zahradničení v živé stále zelené poselství krásy a úžasu nad darem života.

Právě na tomto místě nás měla čekat podle domluvy i naše skupina. Po dotrácení se na místo nás zde nečekal nikdo, pouze paní u pokladny nám nechala za sklem vzkaz o tom, že brzy přijde. Když konečně přišla, tak nám řekla, že je dnes bohužel zavřeno. (Bylo to ostatně napsané i na tabulce za sklem pokladny). Aby toho nebylo málo – zazvonil mobil: Někdo nám volal o změně místa setkání. Sdělení obsahovalo také fakt, že pro nás někdo přijede z druhého konce Plzně. Než jsme se vzpomatovali, zachránil nás školní výlet dětí s paní učitelkou. Potřeba zkrotit děti v posledním týdnu školního roku ji zavedla do místa, kde se člověk může skutečně ztišit. Paní učitelku nám poslalo samo nebe, protože kvůli jejím žákům se zahrada otevřela i pro nás.

Dalším naším zachráncem byl jeden rozčilený pan farář, který až na druhý pokus našel naše maličkosti i se zavazadly. Jakkoliv to bylo jinak, ze sebezáchovných důvodů jsme pokorně vzali všechnu vinu na sebe. Naštvaný duchovní nás za to odměnil tím, že nás naložil do svého obrovitého auta značky KIA a odvezl nás na oběd. Tam u dobrého jídla a Prazdroje ho rychle přešel i ten poslední zbytek důvodů na někoho se zlobit.

Oběd v hotelu, který zřejmě koupilo plzeňské biskupství, byl spojen s nezbytným přivítáním se s ostatními známými i neznámými. Pro mne asi nejvíce působivým bylo vidět starého kamaráda s dlouhými vousy a českými předky, kterého jsem víc jak 15 roků neviděl. Otec Klaus Ohrlein nyní působí ve Würzburgu a překonal v nedávné době závažné onkologické onemocnění. Poznali jsme se v rámci českoněmeckých setkání mládeže, které jsme pořádali pro mládež zábřežska a šumperska. Bohužel po přeložení do nové farnosti byly jiné starosti, a tak kromě vzpomínek na toto období jsou zde mnohé krásné plody této několikaleté snahy.

Po obědě jsme s naší dvacetičlennou skupinou navštívili 2. největší synagogu v Evropě (po Budapešti). Je tu další pozoruhodnost, že neshořela jako většina židovských svatyní u nás. Synagoga dnes je spíše muzeum a sál pro koncerty, náboženské obřady se zde už nekonají. Za války se nepodařilo zničit židovský národ, nicméně díky nacistům nezbylo nic z židovské kultury a projevů zbožnosti našich starších bratrů a sester ve víře.

Katedrála svatého Bartoloměje – dominanta Plzně s nejvyšší kostelní věží stála před námi a my jsme mohli okolo jen přejít. Pro vaši informaci až do roku 2021 probíhá generální rekonstrukce veškerého interiéru. To nám ostatně řekl samotný Otec Biskup Tomáš Holub. Tečku za návštěvou města byla pontifikální mše svatá v náhradním biskupském kostele Nanebevzetí Panny Marie, jež je součástí bývalého františkánského kláštera a patří mezi nejstarší v Plzni. Po bohoslužbě opouštíme chladivé posvátné prostory a nepředstavitelné vedro nás připraví o jakýkoliv zájem o objevování dalších krás západočeské metropole. Nasedáme raději do rozpálených aut a přesunujeme se navzdory povelům německé navigace nějakou tajnou trasou po českých cestách necestách do starobylého kláštera Teplá u Mariánských Lázní.

Další epizoda z mého cestovatelského deníčku psaná pro čtenáře našeho farního Deníčku pokračuje další den. Je středa 26. 6. 2019 a můj den začíná tím, že jsem bez výčitek svědomí zaspal celý ranní program. Ostatně můj „bratr osel“ to zřejmě naléhavě potřeboval. Nechyběla mu ani snídaně, ani oběd. Stav způsobený úporným hladem mi pomáhal neusnout na dvou sáhodlouhých a vydatných přednáškách vedených v němčině. Z nich mě nejvíce zaujalo svědectví jedné německé dívky, která do Plzně přijela s posláním svědčit o Ježíšovi. Monika žije v plzeňské komunitě, která se jmenuje: „Koinonia svatého Jana Křtitele“. Následně obě sestry měly zajímavou prezentaci s informacemi o životě a úspěšném působení této evangelizační komunity v Plzni a okolí.

Druhá přednáška byla spíš diskuze o stavu církve v Německu a tam měli sólo naši spolubratři z druhé strany hranice.

Po skončení jsem konečně měl možnost objevovat neskutečnou starobylou krásu místa, kde probíhalo naše setkání. Dovolte mi, abych alespoň trochu přiblížil v PS to podstatné, co na mne dýchalo...

Ze západočeské metropole žehná otec Josef

PS: Osada Teplá s premonstrátským opatstvím se nachází na levém břehu říčky Teplé v Tepelské vrchovině 1,5 km jižně od Teplé, 12 km východně od Mariánských Lázní, Dopravní spojení zabezpečuje silnice II/210.

Premonstrátský klášter Teplá založil u osady Teplá blahoslavený Hroznata z Ovence, podle tradice roku 1193. Tento český šlechtic a dvořan na panovnickém dvoře se po smrti manželky a jediného syna rozhodl zasvětit svůj život Bohu a roku 1188 připojil se k třetí křížové výpravě do Svaté země (pravděpodobně k dílčímu tažení Leopolda Rakouského), ovšem po příjezdu k moři přehodnotil svůj postoj a požádal papeže Celestýna III., aby ho slibu účasti zprostil. Papež mu v dubnu 1191 udělil dispens, ovšem s podmínkou, že na svých statcích založí

klášter, což Hroznata posléze splnil. Protože premonstráti patřili mezi tzv. kolonizační řády a jejich předpisy vyžadovaly rozjímavý způsob života v určité vzdálenosti od osídlených míst, bylo pro založení kláštera vybráno místo na chebské zemské stezce, které bylo od osady Teplá asi 2 km vzdálené. Ve výběru mohl hrát roli i fakt, že poblíž se nacházelo poutní místo spojené se svatým Vojtěchem. Třebaže tradicí udávaný letopočet 1193 není potvrzen žádným spolehlivým pramenem, je jisté, že se tak muselo stát před rokem 1197, kdy byla sepsána tzv. Hroznatova závěť, pokládaná za zakládací listinu kláštera završující celý proces založení.

Roku 1197 vyrazil Hroznata opět do Palestiny, tentokrát v rámci křížové výpravy Jindřicha VI. Výpravu opět opustil ještě na evropském území, ovšem během této cesty dosáhl u papeže Celestýna III. v Římě významných privilegií pro tepelský klášter: papežskou ochranu, právo pontifikálií pro opaty (t. j. právo nosit mitru a berlu) a odpustky pro poutníky do kláštera. Někdy kolem roku 1200 pak se svou sestrou Vojslavou založil v nedalekém Chotěšověkanonii premonstrátek, kterou podřídil tepelskému klášteru.

Roku 1202 Hroznata v Římě přijal řeholní roucho premonstrátského řádu, přičemž řeholní slib pravděpodobně složil v Teplé. Následně se rozhodl uspořádat majetkové poměry

kláštera a roku 1203 získal od papeže potvrzení řádového majetku. První opat kláštera Jan (1197–1233) ho roku 1207 ustanovil správcem (proboštem). U krále Přemysla Otakara I. zase prosadil, že obyvatelé Teplé nepodléhali župním úřadům, ale přímo zemskému soudu v Praze, a že zde vybrané daně nenáležely královské komoře, nýbrž klášteru. Roku 1217 se opat Jan dostal do sporu s biskupem Ondřejem, který na klášteru požadoval dříve prominuté desátky. Papež Honorius III. ustanovil jako rozhodčího sporu Hroznatu, který spor rozhodl ve prospěch opata Jana. Přesto mezi Hroznatou a opatem panovalo napětí, snad kvůli správě majetku a výkonu zakladatelských práv. V důsledku těchto neshod Hroznata klášter na čas opustil, ale spory se nakonec podařilo urovnat a Hroznata byl povolán zpět.

V létě roku 1217 Hroznata upadl při obhlídce klášterního majetku do zajetí německých loupeživých rytířů, kteří za jeho propuštění po klášteru požadovali výkupné. Podle tradičního podání však Hroznata vyplacení výkupného nechtěl připustit, a proto se ho vězňatelé snažili zlomit hladem, žízni a zimou, načež těmto útrapám na hradě Kynšperku (dnešní Starý Hroznatov) 14. července toho roku podlehl. Bez ohledu na toto tradiční podání je jisté, že klášter výkupné složil pozdě, takže mu již bylo vydáno jen mrtvé tělo.

Zakladatel kláštera byl pohřben v tepelském klášterním kostele před hlavním oltářem. Roku 1793 byly do tohoto hrobu přeneseny i ostatky jeho sestry Vojslavy, původně pohřbené před oltářem v kostele kláštera v Chotěšově, který však byl roku 1782 zrušen. Hroznatovi byla již krátce po smrti v rámci kláštera prokazována úcta jako světci a ve 14. století se v obou klášterech v Teplé i v Chotěšově slavil 14. červenec jako zasvěcený svátek Hroznaty. V klášteře také vznikl kolem roku 1259 spis Vita fratris Hroznatae, pravděpodobně s cílem připravit mučedníkovu kanonizaci. Roku 1897 byl Hroznata papežem Lvem XIII. blahorečen. Jeho tělo bylo následně vyzdviženo z původního hrobu a uloženo na postranním oltáři, dnes relikviáři, klášterního kostela Zvěstování Páně.

CO SE DĚLO

Svátost smíření a První svaté přijímání.

V sobotu 22. 6. 2019 se konal na farní zahradě v kostele a v okolí, velký úklid. Bylo to v rámci příprav na nedělní slavnost Těla a Krve Páně a na první svaté přijímání prvokomunikantů. Přišli téměř všechny děti, jejich rodiče a přátelé. Celkem se nás sešlo kolem 80-ti. Otec Josef měl připravenou tabuli, kde byly úkoly, které si brigádníci postupně rozebrali. Tzv. burza práce. Někdo pracoval kolem kostela, někdo v kostele a zbytek na farní zahradě. Dělalí jsme například: vytrhávání plevelu, sečení trávy, úprava kolem hospůdky, zpevnění plochy pro parkování, úklid zahrady, sběr třešní nebo zametání. Po výborném obědě jsme se všichni přesunuli do kostela. Tam začal nácvik na nedělní svaté přijímání. Každá rodina dostala své místo v lavici a děti měli

připravené stoličky před oltářem. Po nácviku se šly děti připravit na svou první svátost smíření. Na pomoc otci Josefovi přijel ještě otec Antonín Krasucki. Z nás dětí byla znát mírná nervozita, ale nakonec jsme vše perfektně zvládly a rodiče byli šťastní. Tímto sobotní den pro nás a rodiče skončil a odjeli jsme domů se připravit na neděli.

V neděli byl sraz dětí a rodičů v 8:45 na faře. Kostel se začal plnit rodiči a přáteli. Na faře jsme čekali seřazeni, dokud pro nás nepřišel otec Josef a ministranti. Ve mši četli první a druhé čtení děti a měli jsme také na konci mše svaté přímluvy. Mši doprovázela hudba na varhany pana Kunčara a velkobystřický sbor, který doplňovala hudební sekce rodičů společně s dětmi, které zpívaly. Na konci mše se vyšlo v

průvodu před kostel, kdy otec Josef šel s monstrancí. Vše bylo zakončeno požehnáním na všechny světové strany. Byla to nádherná mše a děkujeme všem organizátorům, dětem a jejich rodičům a v neposlední řadě otci Josefovi.

Anička Vázanová

Fotografie Pavel Langer

KALENDÁŘ

Sledujte prosím nově vydávaný TÝDENÍČEK, nedělní ohlášky nebo www.farnost-vbystrice.cz

SVÁTKY V MĚSÍCI ČERVENCI

3.7. – Svátek sv. Tomáše

5.7. – Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

11.7. – Svátek sv. Benedikta

23.7. – Svátek sv. Brigity

25.7. – Svátek sv. Jakuba apoštola